

HET SPROOKJE VAN DE BLAUWE ENZIAAN

DOOR NANNIE VAN WEHL

De Enziaan is een mooie hemelsblauwe bloem, die in het voorjaar op de bergweiden in Zwitserland groeit, zoo overvloedig, dat het is of een blauw fluweelen kleed de hellende grond bedekt. De Enziaan groeit ook in ons land, in Limburg en in Gelderland. Daar is het bloempje niet zoo groot en bloeit niet in zulk een overvloed.

De menschen en kinderen in de Alpen vertellen elkaar dit sprookje van de blauwe Enziaan:

„De winter was lang en hard geweest. De kinderen van het kleine bergdorp hadden dagen en weken lang thuis moeten blijven, omdat de storm te hevig was, omdat het zoo hard vroom, dat het gevaarlijk was voor wie zich buiten waagde, of omdat de sneeuw zoo hoog lag, dat een kind er zeker in verzonk.

Toen eindelijk de dooi was ingetreden en het pad omhoog begaanbaar was, riepen de kinderen elkaar. Ze wilden een wandeling omhoog gaan maken. Eindelijk weer eens de wijde blauwe hemel zien. Ze wilden voorjaar gaan vieren, boven op de bergen.

Daar gingen ze. De zon scheen, dat konden ze zien, omhoog tegen de zuidelijke helling van de bergen. Hun dorpje bleef voorloopig nog in de schaduw liggen.

Maar terwijl ze wandelden en klommen, betrok de lucht. Toen ze eindelijk hoog op de bergrand waren, was er van de blauwe hemel niets meer te zien. En o schrik! ook niets meer van hun dorpje. Zware wolken omhoog, een dichte nevel aan hun voeten – 't zou moeilijk zijn, de weg terug te vinden. En daar ging het nog heel hard regenen!

De kinderen scholen verdrietig bijeen onder een overhangend rotsblok. De kleinsten huilden – zoo 'koud! zoo nat! De mist zoo dicht! En ze hadden nogal lente willen vieren.

Maar wat was dat?

Daar kwam een groote jongen naar hen toe, van de berg af naar beneden. Ze kenden hem niet – en ze

kenden mekaar altijd allemaal, ook de kinderen van de naaste dorpjes. Wie dat wel mag zijn? En wat is hij mooi! Hij ziet er heel anders uit dan zij allemaal. Lang goudblond haar, een lange hemelsblauwe kiel, om zijn middel een gouden koord. Zijn groote vriendelijke oogen zijn zoo blauw als zijn zijden kiel. En het is net, of de regen hem niet nat maakt. Hij kijkt zoo vroolijk en gelukkig, alsof de zon schijnt en hij lente viert. Daar spreekt hij tegen hen, en wat klinkt zijn stem helder en vriendelijk?

„Arme, lieve kinderen!” zegt hij. „Wilden jullie lente vieren? En is nu alles zoo grauw en nat? Kom nu Zondag terug, zing dan je mooiste liederen hier op de Alp. Want dan zal het Lente zijn! En dan zul je de blauwe hemel kunnen bewonderen! En dan zul je ook de blauwe hemel aan je voeten zien. – Kijk, de mist trekt op, ga nu gauw naar huis en kom Zondag terug.”

Weg was de knaap.

De kinderen deden zooals hun gezegd was. Die Zondag trokken ze zingend omhoog. Weer scheen de zon op de Zuidelijke berghellingen. Doch nu bleef de zon schijnen. En toen de kinderen boven waren, juichten ze van verrukking. Wijd en heerlijk blauw was de hemel boven hun hoofd, en aan hun voeten bloeide in volle overvloed mooie hemelsblauwe bloemen: de Enzianen!

De kinderen zongen van blijdschap hun allermooiste liederen. „Engelenschoentjes” noemden ze de mooie blauwe bloemen. Dat moest een Engel geweest zijn, die jongen met het blonde haar en de blauwe oogen! En uit zijn voetstappen waren die prachtige bloemen ontloken!”

Elk voorjaar trekken de kinderen uit de bergdorpjes omhoog om lente te vieren. Dan zien ze de blauwe hemel boven hun hoofd en het hemelsblauwe bloemtapijt aan hun voeten. Dan zingen ze hun mooiste liederen en vertellen elkaar het sprookje van de blauwe Enziaan.

DE TUIN VAN HET ZOMERVERBLIJF

De tuin van het zomerverblijf kende de ochtend en de avond, met er tusschen de dag en de nacht.

Men zal zeggen, dat dat de gewone gang van zaken is; er is altijd de dag en altijd de nacht tusschen ochtend en avond en avond en ochtend in. Maar de tuin van het zomerverblijf bereikte dan alleen zijn hoogtepunt. Het was wel zoo, dat er overdag de waterlelies bloeiden, de witte en de roode en dat er dan bij haar het spelen van de twee goudvisschen was met de twee andere visschen, het spelen tusschen de bladeren door in het klare water met de waterplanten van het vijvertje. Het was wel zoo, dat gedurende de bloei van de waterlelies ook de kleurige schaalpjes van de Portulacca's in het Buxusomrande perkje open lagen voor de brandende zon.

En het was ook wel zoo, dat er de sterren hoog stonden boven het huis met het rieten dak en de tuin hij het haverveld, als er de stilte was van de nacht; maar toch, ten ochtend en ten avond was er eerst het rechte verblijden.

Ten avond, als er de lampen brandden, een in de wit gehouden kamer, de kamer met haar klein geruite ramen aan de erker en een in het kamertje daar vlak naast.

Ten avond, als zoo het milde licht getemperd door de geleide linden het tuingedeelte was binnen komen vallen, wanneer die lampen waren ontstoken omdat het te kil geworden was voor het nog langer buiten zitten.

Het was dan, dat die tuin van het zomerverblijf het leven leefde en toonde, wat hij de geheele dag verborgen gehouden had, zijn leven in herinnering aan Tessiner nachten. Het was dan, dat men er het Italiaansche tuintje zag. Wat was daarvan de oorzaak?

Allereerst het verblijf van de slapende waterlelies en goudvisschen, want het ronde vijvertje,